

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΜΠΡΟΣ !... Έμπρός !... φώναζε μαλασιμένος ο Έρρικος.

Μά κανείς δεν τον άκουγε. Αλλά νέες διωβροντίες εκ μέρους των όπλοφόρων του Φραγκίσκου έπακολούθησαν σέ λίγο.

Πραγματικός πανικός δημιουργήθηκε τώρα στο στρατόπεδο του Έρρικου, το όποιο έτράπη εις φυγήν, αφήνοντας στο πεδίο της μάχης τριάντα νεκρούς και τραυματίες.

— Κλειστε την πόρτα! διάταξε τότε ο Φραγκίσκος.

Την ίδια ώρα, ο Έρρικος έξάλωσε, προσπαθούσε ν' ανασταξήν τους άνδρες του και να τους έναρμόνη.

— Έπειτα, αφού συγκέντρωσε γύρω του τους έπιτελεις του, άρχισε να συνοκέττεται μαζί τους.

Μιά ώρα είχε περάσει από την πρώτη έπίθεση κατά του μεγάρου Μομορανού. Ο ήλιος είχε πελά ανατείλει, όταν ο Έρρικος διάταξε τους άνδρες του να έναρμόνη και δεύτερη έφοδο.

Είχε φέσει τώρα ένα πολιορκητικό κρηό, ισχυρότερο από τον πρώτο, με τον όποιο θα περιβίαζε την πόρτα.

— Όταν έτοιμάστουν τα πάντα, φώναζε έναν απ' τους αξιωματικούς του, τον Σοβάλ, και τού ειπε, δείχνοντας του διάφορα σημεία γύρω απ' το μέγαρο :

— Έδώ θα βάλης ένα βαρέλι πυρίτιδος. Έκει άλλο, Έκει τρίτο. Καταλαβαίνεις ;

— Καταλαβαίνω, απάντησε ο Σοβάλ, κι άπομαρμόνηθε.

— Έπειτ' από ένα λεπτό άντήχησε η πρώτη έκρηξις κι άμέσως κατόπιν έπακολούθησε και δεύτερα..

Τ' άποτελέσματά τους ήταν τρομερά. Φλόγες οφρανομήρες έξωσαν παντού το μέγαρο, ή σιδερένια πόρτα του ύποχώρησε, τα φράγματα που ο Φραγκίσκος είχε στήσει όλόγυρα κατέρρευσαν κι ή έσοδος ήταν πελά έλευθερά.

Άμέσως οι μισοφόροι του Έρρικου όρμησαν μανόμενοι στην αύλή. Οι άνδρες του Φραγκίσκου τους ύποδέχτησαν με διωβροντίες πυροβολισμών, μά αυτή τη φορά ή όρμη τους ήταν άκατάσχετη.

Η σύγκρουσις που έπακολούθησε, ήταν τρομερά.

Οι στρατιώτες του Έρρικου ρίχτησαν με λύσσα έναντίον των όλιγων ύπερασπιστών του μεγάρου, οι όποιοι πολιορκούσαν σάν λοντάρια, άνηφώντας τον θάνατο.

Το παράδειγμα της αυτοθυσίας και του ήρωισμού το έδινε ο ίδιος ο Φραγκίσκος, του όποιοι το σπαθί έπεφτε δεξιά κι άριστερά άκατάπαντα, σκορπίζοντας όλόγυρά του τον θάνατο.

Περί τα δεκατέντε πτώματα βρισκότουσαν κούλας σκορπισμένα μπροστά του. Το χέρι του είχε άποκάνει πελά να χτυπά. Μά διατηρούσε όλη του την ηγροαμία, άποφασισμένος να πολεμήσει ως την τελευταία στιγμή.

Έξαφνα, ρίχνοντας πίσω του ένα γρήγορο βλέμμα, είδε την κόρη του τη Λουίζα να τρέχει προς το μέρος του, σαλεύοντας ένα σπαθί στο χέρι της.

— Πατέρα! του φώναξε. Θα δής τώρα πως πεθαίνει μά κόρη των Μομορανού !...

Μιά άπεραντη χαρά πλημύρισε τον Φραγκίσκο, όταν άκουσε τα λόγια της αυτά. Μά άμέσως μία σέφηρς πέρασε απ' το μυαλό του και τη ρώτησε άνήσυχα :

— Λουίζα... Πού είναι ή μητέρα σου ;

Και συγκλονώς έξακολουθούσε να χτυπά άνδυσότητα με το σπαθί του τους έπαδρουεις.

Η Λουίζα, άκούγοντας τα λόγια αυτά του πατέρα της, στάθηκε έξαφνα.

Η μητέρα της !... Ω! έσπερε να βήση για τη μητέρα της. Μά την ίδια στιγμή άκουσε τον πατέρα της να βγάξη μία κραυγή χαράς :

— Σό !... Σό !... φώναξε. Έπί τέλους !... Τώρα θα κανονίσουμε τους λογαριασμούς μας.

Άπεναντί του στεκόταν ο άδελφός του Έρρικος.

ΟΙ ΤΙΤΑΝΕΣ

Ο Φραγκίσκος έρριξε ένα απ' τα τρομερά έκείνα βλέμματα που βαστούν λιγώτερο από ένα δευτερόλεπτο και να τί είδε όλόγυρά του :

Ο ίδιος βρισκόταν στο τελευταίο σκαλοπάτι της σκάλας, κρατώντας πάντα το σπαθί του. Πίσω του στεκόταν η κόρη του και πού πίσω, μέσα στο βάθος της αίθουσας, έσαλωμένη σ' ένα άνάλυτρο, ή Άνναμπέλλα, ή όποια χαμογελούσε μ' έναν ύπερτατο ήρωισμό, άντικρύζοντας την τρομερή έκείνη σσηνή.

Στο πλάι του πάλι βρισκότουσαν δύο μονάχα στρατιώτες του, οι όποιοι είχαν έπιχσει απ' δίλους τους άλλους.

Άπεναντί του τέλος στεκόταν ο άδελφός του Έρρικος, άγριος, βλοσυρός, έκδικητικός, σαλεύοντας άπειλητικά το σπαθί του. Και πίσω απ' αυτόν το πλήθος των όπλοφόρων του ύφραζε :

— Θάνατος !... Θάνατος !... !

Κι έξαφνα, ο Φραγκίσκος είδε άκάμα τους δύο στρατιώτες του που είχαν έπιχσει, να πέφτουν κάτω απ' τα χτυπήματα των έπαδρουών.

Τότε ο Έρρικος, παραμερίζοντας τα σπαθιά των ανθρώπων του που διεφθονότουσαν τώρα κατά του στήθους του Φραγκίσκου, φώναξε :

— Μην τον σκοτώνετε ! Αυτόν τον θέλω ζωντανό.

Την ίδια στιγμή όμως, ο Φραγκίσκος σήκωσε το σπαθί του και τού χτύπησε ένα τρομερό χτύπημα.

Μά ο Έρρικος, πηδώντας προς τα πίσω, κατόρθωσε να το ξεφύγη και το σπαθί, χτυπώντας στα σκαλοπάτια, έγινε δύο κομμάτια.

— Κατάρα! φώναξε ο Φραγκίσκος, ύφρονοντας το βλέμμα του προς τον ούρανό.

— Άδελφέ Φραγκίσιε, φώναξε την ίδια στιγμή ο Έρρικος, πεθαίνεις απ' το χέρι μου... Χαίρε !... Θυμήσου, ότι έμπιστεύεσαι στα χέρια μου την Άνναμπέλλα και να είσαι βέβαιος, ότι θα την περιποιούμαι και θα φροντίσω γι' αυτήν..

Και όρμησε έναντίον του άόλιου άδελφού του, ύφρονοντας το ξίφος του.

Μά ο Φραγκίσκος κατόρθωσε ν' άποκρούση το χτύπημά του με το κομμάτι του σπαθιού του που είχε άπομείνει στο χέρι.

— Έπειτα μ' ένα πήδημα, βρέθηκε μέσα στην αίθουσα των τιμών του μεγάρου του. Άγκάλιασε την κόρη του, ή όποια βρισκόταν πάντα στο πλάι του, και άπενθυνόμενος προς τον άδελφό του, ο όποιος έτοιμάζοταν πάλι να όρμηση έναντίον του, φώναξε με φωνή σπαροχτυπά :

— Κανένας από μάζ δεν θα γίνη δικός σου ! Ούτε ή Άνναμπέλλα, ούτε ή Λουίζα, ούτε έγώ !...

Άρπάξε συγκλονώς το ξίφος της κόρης του και τραβώντας την κοντά στη μητέρα της, ή όποια : εδόνταν άδιάφορα πάντα στο βάθος της αίθουσας, το ύψωσε πάνω απ' το κεφάλι της δυστυχομένης τρελλής Άνναμπέλλας.

— Άς πεθάνουμε όλοι μαζί, ειπε, ενώ δάκρυα πλημύριζαν τα μάτια του. Χαίρετε ! Χαίρε, Άνναμπέλλα μου... Χαίρε, Λουίζα μου !... Έτσι τουλάχιστον θα πεθάνετε από το χέρι μου... !

Μά την ίδια στιγμή, φοβερός κραυγές και βλαστήμιες άκούστηκαν από την αύλή, μετρεμένες με τον πάταγο ενός τοίχου που γροαμίζοταν.

Το χέρι του Φραγκίσκου που ήταν έτοιμο να δώση τον θάνατο στην Άνναμπέλλα, στη Λουίζα και στον εαυτό του, άπομείνε άμέσως άκίνητο.

Έξάλως γύρισε προς την πόρτα και είδε ότι ο άδελφός του, όμ μόνον δν είχε μπει μέσα, αλλά όποσοχορούσε περιτρώμος, όποις έπίσης περιτρώμοι έφραγαν κι οι στρατιώτες του, ο ένας κατόπι του άλλου.

Γεμάτος περιέργεια, ο Φραγκίσκος έτρεξε πάλι προς την πόρτα και κτύπησε να ιδή π' είχε συμβεί.

Είχε τότε, ότι από το ύψος του τοίχου, που δεν είχε καταρρεύσει με την έκρηξι, ένας τεράστιος όγκόλιθος είχε ραχτεί στην αύλή κι είχε καταιπλάκώσει τέσσαρες—πέντε άνδρες του Έρρικου.

(Άκολουθεί)

Μετά τις σφαγές του Αγίου Βαρθολομαίου. Ουγγενοί άπαχονισμένοι έξω απ' το Παρίσι.